

reau, der siger, at vi ændrer opgørelsen, når det gælder definitionen af ØMU-gæld. Der forsvinder 48 mia. kr.

Så er der 20 mia. kr., som er historisk revision fra Danmarks Statistik på baggrund af en ny klassificering, og der reviderer man hele gældsperioden tilbage fra 1992 og opskriver den over perioden reelt med 26,5 mia. kr. Det er ren teknik. Den underliggende gæld er fuldstændig uændret.

Kl. 19.50

Så er der 12 mia. kr., man flytter rundt på, i og med at man jo har ændret vilkårene for Den Særlige Pensionsfond. Den har tidligere været indregnet som en del af den offentlige sektor, i og med at det var en skat. Nu er det blevet en privat opsparing. Derfor holdes den udenfor, selv om det reelle, altså den underliggende gæld, er fuldstændig uændret.

Så er der 17 mia. kr., der vedrører genudlån til statslige virksomheder. De påvirker ØMU-gælden, men de påvirker ikke de offentlige finanser. Over for det står der så Den Sociale Pensionsfonds beholdning af statsobligationer, som fratages ØMU-gældsopgørelsen. Den er nu større end forudsat, så det går den anden vej med 15 mia. kr. Det betyder ikke, at vi så skal afdrage 15 mia. kr. mindre over tid, men det påvirker stadig overhovedet ikke den faktiske gæld, som vi skal betale af på.

Tilbage af de 100 mia. kr. er der 15 mia. kr., som dels er fremrykningen af skattelettelsen, som er fuldt finansieret inden for råderummet i »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, dels den anden del, der er det konjunkturbetingede tab ved, at der har været faldende indtægter og stigende udgifter i konjunkturtilbageløbsperioden efter 2001. Og her er jo præcis grundlaget for »En holdbar fremtid – Danmark 2010« for dem, der har forstået storheden i det projekt, som hr. Lykketoft præsenterede i januar 2001, at man lige præcis ikke korrigerer for konjunkturelle ændringer.

Altså hvis indtægterne falder i et konjunkturtilbageløb, så går man ikke ud og henter kompenserende nye indtægter, men man, om jeg så må sige, modarbejder konjunkturtilbageløbslaget ved at acceptere, at man har lavere indtægter på de offentlige finanser og stigende udgifter – det er der så plads til i sund økonomi – og at man omvendt, når man har opsving, og indtægterne stiger og udgifterne falder, så ikke bruger flere penge end det, der ligger i »En holdbar fremtid – Danmark 2010«.

Her havner vi så også i det synspunkt, hvor nogle siger, at opsvinget redder finansloven. Igen må jeg sige, at hvis man bruger det argument, har man overhovedet ikke forstået grundideen i »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, hvorfor Danmark er et eksempel til efterlevelse, og hvad det vil sige at have sunde offentlige finanser, fordi det, man styrer efter, er ikke skatteindtægter. Det, man styrer efter, er forbrugsudviklingen, altså hvor meget vækst i det offentlige forbrug der er plads til.

Så uanset hvor mange indtægter man i givet fald måtte få på olie, eller hvor mange udgifter man får ved ledighed, så berører det ikke finansloven, når det gælder udgiftspolitikken. Det, man tilbyder borgerne i øget service, vil være fuldstændig upåvirket, fordi en mindre indtægt ikke udlignes ved mindre udgifter til service, og en merindtægt ikke bruges til yderligere udgifter til service, fordi hele idégrundlaget er, at der er balance i økonomien over tid, ikke bare op til 2010, men også efterfølgende, med den linje, der er lagt.

Så derfor reddes finansloven ikke af et opsving, men derimod af, at vi følger den kurs, der er lagt, og det er vækst. Det er for mig ejendommeligt, at man kan tale om nedskæring, når der ansættes 16.000 personer flere med finansloven for 2005 i forhold til den, man overtog i 2001. Det er et antal personer, der er ansat i kommuner og amter. Staten har uændret årsværk i år. Vi har samme antal årsværk som sidste år, og vi har samme antal årsværk som næste år.

Det er altså en nettostigning på 16.000 personer, der udelukkende udmøntes i kommuner og amter. Der er flere penge til rådighed i kommuner og amter end nogen sinde før. Der har ikke været nogen regering i Danmark nogen sinde, der har brugt flere penge pr. dansker til offentlig service end det, vi oplever i år, og det bliver endnu mere næste år.

Og det ender så i den debat om skattestop, hvor nogle siger: Jamen skattestoppet begrænser kommunernes muligheder. Her må jeg igen sige, at så har man stadig ikke forstået det, for sådan forhandler vi overhovedet ikke kommuneøkonomi. De kommunale repræsentanter siger: Jamen skattestoppet er en politik, regeringen har. Det tager vi til efterretning. Så det er ikke det, man forhandler.

Hvad er det så, man forhandler ved bordet? Jo, det er spørgsmålet om, hvor meget vækst der er plads til i de offentlige udgifter. Og her er jeg jo glad for, at der er en enighed og en forståelse